

ИВАН БОГДАНОВ

Самотата
сти на
възглавницата
ми

БУКВИТЕ

Мъжете сме идиоти

Тя се казваше Пеги.

Или поне така пишеше на корицата на книгата, която изрових от един букинист. Интересна книжка, издадена преди няколко години, която ми попадаше чак сега.

Изгълтах я (*изчетох я беше меко понятие*), буквално я гълтах на големи части за една нощ.

На другия ден потърсих авторката в интернет. На самата книга нямаше никакви биографични данни за нея, а в интернет, освен няколко интервюта, също нямаше нищо. Намерих я във Фейсбук, или поне се надявах, че съм я намерил. Дълго четох профила ѝ докато се убедя, че е тя. От снимката (с неясна актуалност) ме гледаше една леко прецъфтяла жена, с миловидно, но малко пълно лице и къси рижи къдрици. Замислих се, че вероятно в училище често са ѝ викали Пиги.

Написах ѝ любезна бележка, че съм харесал книгата ѝ. Не очаквах отговор, вероятно изобщо не следеше този профил, а и

сигурно бях хиляда и първия ѝ почитател.

Отговори ми почти веднага, изненадана, че някой още помни книгата.

Заприказвахме се („започнахме да водим кореспонденция“ *никак не ми се връзва като израз за мигновената комуникация, а зачатихме си е...*). Споделих колко съм очарован от книгата, какви струнки е подръпнала в мен и на какви слаби места ме е улучила. Естествено, изкритикувах много неща – дългогодишен издател съм и професионалната деформация често взема връх.

Очаквах да ме блокира или поне да замълчи, но тя с изненада се съгласи с мен. Заговорихме се за проблемите около издаването на тази книга – как е немала думата нито за редактирането, нито за оформлението, независимо, че сама финансира издаването. За това как накрая издателят „ѝ хвърлил едни книги и ѝ казал – оправяй се“. Затова как книжарниците не искали да я вземат – изобщо редовните проблеми на всеки нов (а и не само) автор.

Затова и за книгата ѝ почти не се чуло, независимо от няколкото награди. Едно младо издателство наскоро ѝ предложило преиздаване за тяхна сметка, но тя вече била надживяла и загърбила тази книга, а в момента я занимавали съвсем различни теми.

Разговорът скоро излезе от издателските теми и продължи в рамките на „нормалната приятелска близост“. Неслучайно бях харесал книгата ѝ, оказа се че мислим еднакво по много теми.

Тя бе живяла в много страни, водена от бунтарския си дух. Рано разведена, без окови от деца и вещи, Пеги си бе тръгвала в момента, в който ѝ доскучае. Имаше нелек, но много интересен живот. Местата, на които беше живяла, аз даже не бях и сънувал. Не се беше научила да изкарва пари или поскоро – не беше разбрала необходимостта от това. Имаше някои умения, с които преживяваше, а останалото си свободно време използваше да изучава света около себе си. И книгите, най-вече книгите. Първата ѝ работа, когато отидеше някъде, беше да потъне в местната библиотека и докато не я изчете, не се местеше.

Никога не ми изпрати своя снимка, но ми прашаше цели колекции от местата където е била. Започнах да ги опознавам чрез нейните очи и усещания – как свистеше вятърът на кея; долавях миризмата на риба, която се носеше от лодките; уханието на какао от близкото магазинче; подвикванията на товарачите... Родена във високите планини, тя бе открила морето твърде късно. Но се беше влюбила в него до смърт и гледаше да не се откъсва от брега.

Беше се отказала да пише, предпочиташе да изживява всичко, за което мечтаеше.

„На езика, на който могат да ме разберат, не бих могла да опиша всичко това. А на езика на който мога, те няма да ме разберат“.

Беше Дева, естествено – то всички жени в моя живот са Деви. Но отдавна бе загърбила подредения живот, който девите обичат да живеят и се беше превърнала по-скоро в импулсивния и свободолюбив Стрелец, какъвто бях аз. Пре-

гълтнах сухо, когато се замислих в какво точно се бях превърнал и какво остана от Стрелеца в мен.

Планове, оперативки, срокове и онова постоянно тичане да си по-напред от конкуренцията. Нещо, което все не можех да обясня на жените, а май не можех да обясня и на себе си.

Парите никога не са били нещо основно в живота и на двама ни. Не се оплаквахме, но от друга страна нямахме и много. Тя вече трети месец събираше пари, за да се прибере в България. Налагаше ѝ се да работи повече и разговорите ни ставаха все по-кратки и все по-късно нощем.

Най-сетне имаше купен билет и дата за полет. Обещах да я чакам на Терминал 1. Нискобюджетните компании кацаха в някакви странни полунощни часове, които явно никой друг не искаше.

Вече минаваше полунощ. Самолетът беше кацнал преди час, а нито една жена, приличаща на Пеги не излезе от митницата. Помотах се малко, но след като охраната ме помоли на няколко пъти, се отказах и си тръгнах. В ръка-

та ми унило висеше оная прословута синя роза от храста в градинката.

Беше късно за автобус, но още не ми се прибираще. Седнах на пейката на спирката, гледайки как такситата се изнасят едно по едно. Нямаше друг полет. За мислих се дали да не тръгна пеш. До нас имаше 3-4 километра и една нощна разходка щеше да разведри мислите ми.

В този момент, някак отведнъж, от тъмното изплува една черна лимузина и спря до мен. Заковах се изненадан – такава кола, по това време и на този терминал!...

Шофьорът отвори вратата и от нея се изля един златен водопад от коси. Елегантна млада жена в тежка вечерна рокля ми подаде ръка и каза:

— Приятно ми е, Боряна. Но ти ме знаеш като Пеги.

Тя изчака тактично няколко минути да се осъзная, след което внимателно затвори увисналото ми чене.

— Имаме много да говорим, но не тук.

Вътрешно се засмях на клишираната ситуация, но тя беше права – ако исках да науча какво става, трябваше да я последвам.

Колата ни отведе в един полузатъмнен бар, където за секунди разчистиха за нас едно сепаре.

— Трябва да ти се извиня – каза Боряна, но обстоятелствата около мен са много особени. Аз бях...

В този миг я познах и изпих на екс чашата с уиски. Добре, че бяхме в български бар и уискито беше 100 грама, а не някаква унция.

— Но, ти... ти... – запелтечих аз... И някак изведнъж тежката топка в гърдите ми изскочи. – **НО ТИ СИ МЪРТВА!**

Пред очите ми мина цялата ѝ история. Природен литературен талант с тежък характер, като всеки гений. Израсла в баровския Горен Лозенец. От малка играла с децата на партийни величия. И някак си неусетно приятелите ѝ от деца се издигнали в йерархията на мафията. Истинската, не показваната по медиите. Особено момчето, в което била влюбена.

Парите течали като вода, но златната клетка я потискала. Нещата станали особено тежки след заповедта на Интерпол срещу приятеля ѝ. Не можело да става и дума за каквато и да е литература, всъщност – не можело да става дума за нормален легален живот. Кокаинът решавал проблемите само за известно време. Един ден ѝ прекипяло и решила да инсценира катастрофата си далече в чужбина. Аз знаех само дотук. Плаках много, като научих за смъртта ѝ – бях я чел из интернет и харесвах как пише.

Тя разказваше бавно, на пресекулки, отпивайки от чашата с уиски... Инсценировката не се получила добре. Нещо се объркало и бомбата избухнала, докато тя била още в колата. Прекарала дълги месеци в болница, а после поредица от пластични операции. Имено там се запознала с Пеги. Истинската. Била медицинска сестра, отдавна емигрирала от България. Сприятелили се и Боряна ѝ предложила да я замести в реалния живот.

За нея било вече опасно да се появява на живо – дебнели я и полицаите, и мафиотите. Всъщност всички се надявали да е мъртва.

Пеги започнала да публикува нейни произведения из нета. На английски, на български... След стреса от преживяното, Боряна пишела съвсем различно.

Пратила Пеги в България да уреди издаването на книгата ѝ. Избрали едно проходящо, ориентирано към графомани, издателство. Не търсела популярност, даже не ѝ предложили разпространение. Просто искала тази книга да излезе... някак си.

Естествено за премиери и турнета не можело и да става дума и книгата потънала в морето от други.

Даже и тя самата я била позабравила, докато не ѝ бях писал на фалшивия акаунт.

Всъщност..., не бе сигурна дали вече е фалшив. Онази Боряна я нямало, тя била приела философията за живот на Пеги.

Познала ме веднага. Първо се уплашила, че са я разкрили, после ѝ станало интересно, а в един момент...

С идването си поела луди рискове. Имала планове да ми прати билет да долетя при нея, но... знаела, че няма да тръгна. След Пеги – да. След Боряна... надали.

Говорихме дълго... цяла нощ.

Тя отлетя на сутринта с частния си самолет, беше опасно да остава повече тук. Плака много, не бях виждал досега по мен да плаче жена. Дадох някакви мъгливи обяснения, че ще помисля, че ще я последвам, но и двамата знаехме, че това няма да стане.

Бих изкарал „остатъка от живота си“ с меланхоличната и безпарична Пеги, но устремната бизнес дама Боряна ме плашеше. Цял живот си мислех, че и аз съм енергичен бизнесмен, но сравнението с Боряна ме отрезви. Можех да се възхищавам на подобни жени, но не можех да живея с тях. Усетих колко корени съм пунал и колко много неща са ме обвързали тук – приятелите, авторите от оня загубен сайт, хората около мен, дори и тази мъркаща котка в ръцете ми, която вероятно

щеше да ме забрави в момента, в който си тръгнах.

Всъщност всички щяха да ме забравят, тук Боряна беше права. Но аз се страхувах да тръгна. Бях си изградил среда, в която, ако не ме обичаха, поне ме мразеха искрено и думата ми се чуваше. Вероятно щях да успея отново, бях го правил вече два пъти. Вероятно щях да бъда и по-щастлив. Но се бях уморил да се надявам.

Продължихме да си пишем, ала вече не беше същото. Нямахме го това разкриване, говорехме си протоколни неща. Постепенно престана да ми пише – „Имам само проблеми, а какво да ти се оплаквам...“, но от време на време ме лайкуваше, за да знам, че е жива.

Аз престанах да се боря с конкуренцията и графоманите и започнах да пиша усилено, в опит да (се) разбера себе си. Нито се научих да пиша, нито се разбрах, но установих, че мъжете сме идиоти – способни сме да изградим един идеален образ на жена и да кървим до смърт, затова, че жената, която ни обича, не го покрива. И да умрем за

света, когато тя – уморена от постоянното съревнование с идеала, си тръгне.

А Пеги написа нова книга, в която безжалостно, с големия си талант, направи всички тези изводи. Медиите я хвале-ха, жените разграбиха тиража (*имаше и специално брандирано издание за БГмама, което се харчеше добре*). И може би само аз усещах как с всяка дума тя удря по бронята ми, намирайки всички онези слаби места, за които се самоукорявах всяка нощ и аз.

Един ден започнах роман. Заглавието дойде само – „Мъжете сме идиоти“. Бях пропуснал много шансове в живота си, но се надявах да отворя очите поне на един мъж, за да успее да запази любовта си.

